

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/82/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512010114
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Tencer
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2512010114.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Tencera a sudcov JUDr. Janky Klčovej a JUDr. Mariána Jarábka, v trestnej veci proti obžalovanému M. T., pre zločin podnecovania k národnostnej a etnickej nenávisti vo forme spolupáchateľstva podľa 20, § 424 odsek 1, odsek 3 písm.b/ Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného M. T. proti rozsudku Okresného súdu v Piešťanoch zo dňa 01.07.2013 sp.zn. 2T/19/2012, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.08.2013 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného M. T., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu v Piešťanoch bol obžalovaný M. T. uznaný za vinného z prečinov výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 odsek 1 písm.a/, odsek 2 písm.c/ Trestného zákona na skutkovom základe, že

spolu s už právoplatne odsúdeným H. U. v presne nezistenom čase asi od 23.45 hod. dňa 21.08.2011 do 00.15 hod. dňa 22.08.2011 v obci E. na ulici R., potom ako odišli z areálu amfiteátru, kde sa konali miestne oslavy pod názvom „Cibuľové hody“, bezdôvodne, fyzicky napadli poškodeného I. H., nar. XX.XX.XXXX, s úmyslom mu spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví tým spôsobom, že v prítomnosti skupiny osôb P. H., nar. XX.XX.XXXX, E. R., nar. XX.XX.XXXX a E. T., nar. XX.XX.XXXX, najprv M. T. pribehol k I. H. a spredu ho udrel rukou zovretou v päšť do oblasti krku a ramena, v dôsledku čoho poškodený spadol na asfaltovú cestu, avšak po chvíli sa postavil, načo ho vzápätí fyzicky napadol H. U., ktorý sa rozbehol proti poškodenému a tohto rukou zovretou v päšť udrel do oblasti hlavy, v dôsledku čoho I. H. opätovne spadol na asfaltovú cestu, kde H. U. v útoku pokračoval tým spôsobom, že poškodeného rukami zovretými v päšť opakovane udieral do oblasti hlavy, trupu, nôh a rúk, pričom ho do týchto oblastí aj kopal, následne od tohto útoku upustil a spolu z miesta utiekli, nakoľko videli prichádzať motorové vozidlo, čím uvedeným konaním spôsobili poškodenému I. H. ťažké zranenia ako zlomeniny klenby a spodiny lebečnej, zlomeninu hornej čeľuste, krvný výron pod tvrdú a mäkkú plenu mozgu, krvácanie do tkaniva mozgu, odreniny čelovej časti hlavy a krvný výron do pokrývok lebečných, podliatiny slizničnej plochy úst, odreniny a podliatiny viečok pravého oka, krvný výron do svalstva brušnej steny a bedrových svalov, odreniny a podliatiny ľavého lakťa a predlaktia a odreniny na oboch kolenách, ktoré následne viedli k hlbokému bezvedomiu poškodeného a tieto si vyžiadali jeho bezprostrednú hospitalizáciu, pričom poškodený I. H. na následky týchto zranení dňa XX.XX.XXXX vo Fakultnej nemocnici Trnava zomrel.

Za to súd obžalovanému podľa § 424 odsek 3 Trestného zákona, § 41 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 odsek 2 písm. a/ Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a v konečnom dôsledku oslobodenia obžalovaného spod obžaloby okresného prokurátora z predmetného skutku nakoľko má za to, že skutok, ktorý je uvedený v napadnutom rozsudku a z ktorého spáchania bol uznaný za vinného nezohľadňuje výsledky dokazovania a to najmä závery znaleckého posudku. Rovnako poukázal i na to, že výrok o treste nerešpektuje základné zásady ukladania trestov a má za to, že okresný súd i napriek tomu, že vychádzal z ustanovení § 34 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona, z vykonaného dokazovania je zrejme, že tieto ustanovenia nerešpektoval a snažil sa ich obísť a to aj uvedením nepravdivých skutočností a pochybných dôkazov. Zastáva názor, že okresný súd neprihliadol na poľahčujúce okolnosti spočívajúce predovšetkým v tom, že svoje konanie doznal a oľutoval ako i skutočnosť, že je v blízkom veku mladistvého. Rovnako spochybňuje v tejto súvislosti i správy o povesti, nakoľko poukázal na to, že správa podaná starostkou obce I. D. je neobjektívna, nakoľko starostka je voči jeho osobe zaujatá. Záverom poukázal na to, že vzhľadom na jeho doterajší bezúhonný život, tiež na okolnosť, že v čase skutku bol vo veku blízkom veku mladistvých je toho názoru, že uložený trest v trvaní 6 rokov nepodmienečne je v rozpore so zásadami ukladania trestov.

Zástupkyňa krajského prokurátora navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, nakoľko rozsudok okresného súdu považoval vo všetkých jeho výrokoch za správny a zákonný.

Krajský súd na podklade podaného odvolania v zmysle § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako aj správnosť postup konania, ktoré rozsudku predchádzalo a tak dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného M. T. nie je dôvodné.

Podľa § 168 odsek 1 Trestného poriadku, ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom uvedie stručne, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejme, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

V prvom rade je potrebné uviesť, že okresný súd v zmysle vyššie citovaného ustanovenia Trestného poriadku postupoval veľmi striktné. V dôvodoch napadnutého uznesenia poukázal na všetky relevantné skutočnosti ktoré opodstatňujú odsudzujúci výrok. V prvom rade je však potrebné uviesť, že okresný súd pri rozhodovaní o vine a treste obžalovaného postupoval v súlade s názorom krajského súdu vyslovenom v rozhodnutí krajského súdu zo dňa 07.05.2013 sp.zn. 3To/25/2013, ktorým krajský súd nariadil okresnému súdu vypustiť právnu kvalifikáciu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1, odsek 2 písm.b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm.e/ Trestného zákona a § 127 odsek 3 Trestného zákona ohľadom obžalovaného M. T. s tým, že mal za preukázané, že obžalovaný sa dopustil len prečinu výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20, § 364 odsek 1, odsek 2 písm.c/ Trestného zákona. Zároveň okresnému súdu vzhľadom na túto skutočnosť nariadil uložiť obžalovanému úhrnný trest vzhľadom už na právoplatne uznanú vinu vo vzťahu k zločinu podnecovania k národnostnej a rasovej a etnickej nenávisti vo forme spolupáchatelstva podľa § 20 k § 424 odsek 1, odsek 3 písm.b/ Trestného zákona a z prečinu výtržníctva vo forme spolupáchatelstva podľa § 20 k § 364 odsek 1 písm.a/, písm.d/ Trestného zákona a to za striktného dodržania všetkých zásad pre ukladanie trestov.

Je potrebné uviesť, že okresný súd sa dôsledne riadil právnymi úvahami a názorom krajského súdu a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

K samotným námietkam obžalovaného ohľadom výroku o vine je potrebné poukázať na to, že v súčasnom štádiu jeho konania v opísanom skutku ohľadom obžalovaného M. T. krajský súd nemohol zmeniť skutkovú vetu vzhľadom už na právoplatné odsúdenie spolupáchatela obžalovaného H. U., avšak podľa názoru krajského súdu nie je možné akceptovať námietku obžalovaného v tom smere, že tento právny stav by mal mať za dôsledok jeho oslobodenie spod obžaloby okresného prokurátora.

Právna kvalifikácia konania obžalovaného M. T. vo forme prečinu výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 odsek 1 písm.a/, odsek 2 písm.c/ Trestného poriadku podľa názoru krajského súdu v plnom

rozsahu špecifikuje podiel resp. účasť obžalovaného M. T. na tomto skutku, ktorého sa mal dopustiť už s právoplatne odsúdeným H. U., a ktorá skutočnosť preto neumožňovala krajskému súdu, aby v predmetnej veci menil skutkovú vetu napadnutého rozsudku práve na právoplatnosť rozsudku ohľadom spoluobžalovaného H. U..

Rovnako krajský súd, pokiaľ ide o námietky ohľadom výroku o treste napadnutého rozsudku, nezistil zo strany okresného súdu žiadne pochybenie ani porušenie zákona. Je však potrebné súhlasiť s čiastočnou argumentáciou obžalovaného v tom smere, že okresný súd použil v dôvodoch napadnutého rozsudku nesprávny resp. nepravdivý údaj ohľadom hodnotenia obžalovaného z výkonu väzby, ktorá skutočnosť nie je totožná s vyjadrením z ústavu na výkon väzby, ktorá skutočne nevyznieva v neprospech obžalovaného.

Táto skutočnosť však sama o sebe podľa názoru krajského súdu nemala vplyv na druh a výšku trestu, ktorý obžalovanému bol uložený okresným súdom.

V prvom rade je v tomto smere poukázať na to, že napriek tomu, že trest ktorý bol obžalovanému uložený je síce trestom prísny, rozhodne však nie je uložený v rozpore so všetkými zásadami rozhodujúcimi pre ukladanie trestov a v plnej miere zohľadňuje potreby tak generálnej ako i špeciálnej- individuálnej prevencie.

Námietky obžalovaného ohľadom nezákonnosti uloženého trestu najmä s poukazom na nezohľadnenie osobných pomerov obžalovaného, jeho doterajšiu bezúhonnosť, nezohľadnenie poľahčujúcich okolností krajský súd nemohol akceptovať. I v tejto súvislosti je potrebné poukázať predovšetkým na to, že okresný súd správne skonštatoval, že v danom prípade neboli zistené poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti a pokiaľ obžalovaný sa domáha uznania poľahčujúcich okolností, že sa priznal, je potrebné súhlasiť s názorom I. stupňového súdu, že v danom prípade u obžalovaného išlo o čiastočné doznanie, ktoré vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania možno považovať i za účelové a urobené pod ťarchou usvedčujúcich dôkazov tak, ako na to správne poukázal i okresný súd.

Pokiaľ ide o samotnú výšku uloženého trestu je potrebné skonštatovať, že okresný súd postupoval v tomto smere v súlade s ustanovením § 41 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona obžalovanému ukladal úhrnný trest odňatia slobody vzhľadom k tomu, že odsudzoval obžalovaného za viac trestných činov a keďže ukladal úhrnný trest odňatia slobody za viac trestných činov z ktorých jeden bol zločinom, správne aplikoval ustanovenie § 41 odsek 2 Trestného zákona, keď zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. V danom prípade vychádzal z trestnej sadzby určenej pre zločin podnecovania k národnostnej, rasovej a etnickej nenávisti podľa § 424 odsek 3 Trestného zákona, ktorá umožňuje uložiť trest odňatia slobody v trvaní 2 roky až 6 rokov a keďže v zmysle § 41 odsek 2 Trestného zákona bolo potrebné upraviť trestnú sadzbu tak, že horná hranica tejto trestnej sadzby sa zvyšuje o jednu tretinu, pohyboval sa v rozmedzí trestnej sadzby 2 roky až 8 rokov.

Pokiaľ okresný súd zvolil trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov možno síce skonštatovať, že tak ako už na to poukazoval krajský súd aj vyššie, že uvedený trest je trestom prísny rozhodne však nie je trestom neprimerane prísny.

Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam krajský súd preto výšku a druh trestu považoval za správny a zákonný a v tomto smere preto nemohol akceptovať námietky obžalovaného, ktoré vyslovil v dôvodoch odvolania.

Okresný súd postupoval správne pokiaľ obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody v súlade s ustanovením § 48 odsek 2 písm.a/ Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných 10-tich rokoch nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

V podrobnostiach krajský súd poukazuje na správne a vyčerpávajúce dôvody I. stupňového rozsudku ktoré si v celom rozsahu osvojuje a nakoľko nezistil žiaden dôvod pre jeho zmenu, odvolanie obžalovaného ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.